

477

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 marca 2004 r.

w sprawie szczegółowych warunków i trybu stosowania przez żołnierzy Wojskowych Służb Informacyjnych środków przymusu bezpośredniego

Na podstawie art. 21 ust. 11 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o Wojskowych Służbach Informacyjnych (Dz. U. Nr 139, poz. 1326 i Nr 179, poz. 1750 oraz z 2004 r. Nr 19, poz. 177) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowe warunki i tryb stosowania przez żołnierza Wojskowych Służb Informacyjnych, zwanego dalej „żołnierzem WSI”, środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o Wojskowych Służbach Informacyjnych, zwanej dalej „ustawą”;
- 2) sposób dokumentowania przypadków zastosowania środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w pkt 1.

§ 2. W przypadku wykonywania czynności służbowych przez dwóch lub więcej żołnierzy WSI decyzję o użyciu środków przymusu bezpośredniego podejmuje żołnierz, któremu zlecono dowodzenie lub kierowanie daną czynnością. W razie gdy nie ma on możliwości wydania rozkazu, decyzję o użyciu środka przymusu bezpośredniego podejmuje żołnierz wykonujący daną czynność.

§ 3. Żołnierz WSI może stosować jednocześnie różne środki przymusu bezpośredniego, jeżeli jest to konieczne do osiągnięcia podporządkowania się jego poleceniom wydanym na podstawie przepisów prawa.

§ 4. Żołnierz WSI może stosować, oprócz siły fizycznej, wyłącznie te środki przymusu bezpośredniego, które zostały mu służbowo przydzielone.

§ 5. Stosując siłę fizyczną, nie wolno zadawać uderzeń, chyba że żołnierz WSI działa:

- 1) w obronie koniecznej;
- 2) w celu odparcia bezpośredniego zamachu na życie lub zdrowie ludzkie albo na mienie;
- 3) w celu ujęcia osoby podejrzanej o popełnienie przestępstwa lub poszukiwanej albo udaremnienia jej ucieczki.

§ 6. 1. Kajdanki zdejmuje się niezwłocznie po wprowadzeniu osoby, wobec której je zastosowano, do pomieszczeń uniemożliwiających ucieczkę.

2. Kajdanki zakłada się na ręce z przodu, a osobie zachowującej się agresywnie — na ręce z tyłu, tak aby nie tamowały obiegu krwi.

§ 7. Przy stosowaniu paralizatorów elektrycznych, broni gazowej lub ręcznych miotaczy gazu należy zachować szczególną ostrożność, uwzględniając ich właściwości mogące stanowić zagrożenie dla życia i zdrowia ludzkiego.

§ 8. 1. W sytuacji, o której mowa w art. 21 ust. 10 ustawy, żołnierz WSI udziela pierwszej pomocy przedmedycznej z zachowaniem bezpieczeństwa własnego i innych osób.

2. Pomoc lekarską zawsze zapewnia się kobiecie ciężarnej, wobec której użyto środka przymusu bezpośredniego.

§ 9. 1. Jeżeli następstwem zastosowania środka przymusu bezpośredniego jest uszkodzenie ciała lub śmierć człowieka albo szkoda w mieniu znacznej wartości, żołnierz WSI niezwłocznie powiadamia o zdarzeniu oficera dyżurnego właściwej jednostki organizacyjnej WSI i Żandarmerii Wojskowej, a także, w miarę możliwości:

- 1) zabezpiecza na miejscu zdarzenia ślady i dowody oraz nie dopuszcza osób postronnych;
- 2) podejmuje działania zmierzające do ustalenia świadków zdarzenia;
- 3) podejmuje inne czynności niecierpiące zwłoki, aby nie dopuścić do zatarcia śladów i dowodów zdarzenia.

2. Oficer dyżurny jednostki organizacyjnej WSI niezwłocznie powiadamia o zdarzeniu, o którym mowa w ust. 1, szefa jednostki organizacyjnej WSI.

§ 10. 1. O każdym przypadku zastosowania środka przymusu bezpośredniego żołnierz WSI jest obowiązany powiadomić oficera dyżurnego właściwej jednostki organizacyjnej WSI, a ponadto — w formie pisemnego meldunku — swojego przełożonego.

2. Oficer dyżurny jednostki organizacyjnej WSI powiadamia o przypadku, o którym mowa w ust. 1, szefa jednostki organizacyjnej WSI oraz dokumentuje ten przypadek w książce meldunków służby dyżurnej.

3. Meldunek, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności:

- 1) stopień wojskowy, imię i nazwisko żołnierza WSI, który zastosował środek przymusu bezpośredniego, oraz nazwę jednostki organizacyjnej WSI, w której pełni służbę;
- 2) czas i miejsce zastosowania środka przymusu bezpośredniego;

- 3) dane osoby, wobec której zastosowano środek przymusu bezpośredniego;
- 4) szczegółowe powody i rodzaj zastosowanego środka przymusu bezpośredniego;
- 5) opis postępowania poprzedzającego zastosowanie środka przymusu bezpośredniego;
- 6) skutki zastosowania środka przymusu bezpośredniego;
- 7) opis postępowania po zastosowaniu środka przymusu bezpośredniego;
- 8) inne ważne okoliczności zdarzenia;
- 9) dane ustalonych świadków zdarzenia;
- 10) podpis żołnierza WSI sporządzającego meldunek.

§ 11. 1. Szef jednostki organizacyjnej WSI jest obowiązany zbadać zasadność każdego zastosowania środka przymusu bezpośredniego przez podwładnego żołnierza WSI.

2. Jeżeli następstwem zastosowania środka przymusu bezpośredniego jest uszkodzenie ciała lub śmierć człowieka albo szkoda w mieniu znacznej wartości, szef jednostki organizacyjnej WSI niezwłocznie zawiadamia o zdarzeniu właściwego miejscowo prokuratora wojskowego.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *L. Miller*

478

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 marca 2004 r.

w sprawie warunków i sposobu postępowania żołnierzy Wojskowych Służb Informacyjnych przy użyciu broni palnej

Na podstawie art. 22 ust. 4 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o Wojskowych Służbach Informacyjnych (Dz. U. Nr 139, poz. 1326 i Nr 179, poz. 1750 oraz z 2004 r. Nr 19, poz. 177) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) dostosowane do sytuacji warunki i sposób postępowania przy użyciu broni palnej,
- 2) ograniczenia w zakresie użycia broni palnej,
- 3) sposób dokumentowania przypadków użycia broni palnej

— przez żołnierza Wojskowych Służb Informacyjnych, zwanego dalej „żołnierzem WSI”.

§ 2. Użycie broni palnej przez żołnierza WSI w przypadkach, o których mowa w art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o Wojskowych Służbach Informacyjnych, zwanej dalej „ustawą”, polega na oddaniu strzału w kierunku osoby w celu jej obezwładnienia, po wyczerpaniu trybu postępowania określonego w § 6.

§ 3. Żołnierz WSI może użyć wyłącznie broni palnej, która została mu służbowo przydzielona.

§ 4. 1. Broni palnej nie używa się w przypadkach określonych w art. 22 ust. 1 pkt 6, 7 i 9 ustawy w sto-

sunku do kobiet w widocznej ciąży, osoby, której wygląd wskazuje na wiek do 13 lat, starców oraz osób o widocznym kalectwie.

2. W przypadku zatrzymania osoby, o którym mowa w art. 20 ust. 2 ustawy, żołnierz WSI jest obowiązany uprzedzić osobę zatrzymaną o możliwości użycia wobec niej broni palnej w razie podjęcia przez nią próby ucieczki lub innego zachowania uprawniającego do użycia tej broni.

§ 5. Użycie broni palnej w strefie nadgranicznej nie powinno powodować ostrzelania terytorium państwa sąsiedniego.

§ 6. 1. Żołnierz WSI przed użyciem broni palnej jest obowiązany:

- 1) po uprzednim okrzyku „WOJSKOWE SŁUŻBY INFORMACYJNE” wezwać osobę do zachowania się zgodnego z prawem, a w szczególności do natychmiastowego porzucenia broni lub niebezpiecznego narzędzia, zaniechania ucieczki, odstąpienia od bezprawnych działań lub użycia przemocy;
- 2) w razie niepodporządkowania się wezwaniom określonym w pkt 1, zagrozić użyciem broni palnej, wzywając „STÓJ — BO STRZELAM”;